

CAGLIOSTRON VAPAAMUURARIUS

Pekka Ervastian esitelmä 24.4.1927

Cagliostron vapaamuurarius on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi, ja tämä esitelmä liittyy välittömästi niihin kahteen esitelmään, jotka jo on pidetty samasta aiheesta. Kolme viikkoa sitten oli puhetta Cagliostrosta ihmisenä ja hänen niin sanoaksemme okkultisesta asemastaan ja tehtävästään. Puhuimme siitä, että hän oli yksi kolmesta lähettiläystä, jotka Salainen Veljeskunta oli 18:nnellä vuosisadalla lähettänyt maailmaan. Kaksi viikkoa sitten oli meillä puhetta Cagliostrosta vapaamuurarina. Silloin kerrottiin hänen elämästään ja toiminnastaan Euroopassa yleensä, hänen matkoistaan ja menestyksestään.

Nyt kun sitten tänäpäivänä varsinaisena aiheena on Cagliostron vapaamuurariopetukset niin sanoaksemme, on minusta hyvä ja välttämätöntä, että vielä muistutamme mieleemme joitakuita asioita hänen elämästään sitä varten, että pääsisimme takaisin siihen varmaan tunnelmaan, että Cagliostro ei ollut ollenkaan mikään seikkailija, niin kuin profaniset historioitsijat hänestä aina sanovat. Kaikista ystävällisimmät historioitsijat painostavat juuri sitä, että hän oli seikkailija, tietysti vielä ankarammat ja juuri vanhemmat historioitsijat ovat koettaneet teroittaa sitä, että hän oli petkuttaja. Ja tämä on minusta kovasti ansaitsematonta. Silloin meidän täytyy antaa seikkailija-sanalle toinen merkitys, kuin mitä sille tavallisesti omistetaan. Pikemmin voidaan sanoa Gian Casanovasta, että hän oli seikkailija, jos kohta hänen seikkailunsa ovat loistavasti kirjoitetut. Häntä voidaan kuitenkin jossain määrin pitää seikkailijana, joka oli tyyppillinen tuolle ajalle, mutta jos Cagliostro asetetaan hänen rinnalleen, silloin tehdään mielestäni suuri virhe.

Ajatelkaamme vain sitä, että Cagliostro voitti niin paljon ystäviä, ei ainoastaan tietämättömän kansan keskuudessa, joka todella siihen aikaan oli tietämätöntä ja jota hän auttoi rahoillaan ja parantamistaidollaan, vaan hän saavutti ystäviä kaikista sivistyneimpien kesken, ystäviä, jotka olivat hänelle uskollisia monien vaiheiden läpi. Yksi sellainen ystävä oli kardinaali de Rohan, joka tutustui Cagliostroon Strassbourg' issa. Nythän historioitsijat viittaavat siihen, että Cagliostro näytti Rohan'ille, että hän osasi tehdä kultaa, ja siksi Rohan oli niin ihastunut häneen ja kunnioitti häntä. Jos nyt ensin ajattelisimme, että Cagliostro olisi petollisella tavalla tehnyt kultaa Rohan'in nähden, niin silloin meidän pitäisi ajatella, että Rohan oli kovin yksinkertainen ihminen, vaikka hän oli erittäin sivistynyt ja Ranskan kirkon pää. Hän olisi siis siinä tapauksessa antanut vetää itseään nenästä niin karkealla tavalla. Mutta jos Cagliostro teki kultaa Rohan'in nähden, silloin voimme ymmärtää, että Rohan piti Cagliostroa hyvin merkillisenä adeptina, korkeana olentona. Mutta emme sittenkään vielä mielestäni ymmärtäisi sitä, että niin sivistynyt ja ylhäinen mies kuin kardinaali de Rohan, olisi pitänyt Cagliostroa ystävänä ja etsinyt hänen seuraansa, vaan meidän täytyy ajatella, että se, mikä voitti Rohan'in sydämen, ei ollut Cagliostron kerran tekemä ihme, eksperimentti, vaan hänen tietorikas ja sängen huomattava persoonallisuutensa. Rohan oli, niinkuin silloin sanottiin, salaisten tietojen tutkija, hän harrasti salaisia tieteitä, hän oli siis jotakuinkin samansuuntainen ihminen kuin meidän aikamme ihminen, joka harrastaa psyykkistä tutkimusta, joka ei ole leimannut itseään teosofiksi, vaan harrastaa tuollaisia tutkimuksia. Tällä tavalla Rohan harrasti salaisia tieteitä ja ajatteli itsekseen, onkohan niissä perää. Kun hän sitten tapasi Cagliostron, tämä osasi hänelle puhua, selittää ja opettaa, ja se juuri voitti hänen sydämensä, kun Cagliostro osoittautui tietorikkaaksi ja viisaaksi ihmiseksi. Tavallaan huippukohta ja samalla sivuseikka oli se, että Cagliostro näytti kullanteon hänelle.

Me muistamme, että kun Cagliostro oli Lyonissa ja oli perustanut tuon vapaamuurari-emälooshin — — —, niin hän sitten äkkiä sai sisäisen kutsun jättää Lyonin ja lähteä Pariisiin, jonne hän tuli 30 p. tammikuuta 1785. Tämä Pariisiin tulo oli aivan kuin kohtalon käskystä, sillä siellä hän samana vuonna sekaantui tuohon kuningattaren kaulakoristejuttuun. Se tapahtui sentähden, että hän oli kardinaali de Rohan'in hyvä ystävä ja että hän aikoinaan oli ollut Strassbourg'issa, jossa oli myös ollut kreivitär de la Motte. Cagliostro oli varoittanut Rohan'ia kreivitär de la Mottesta sanoen, ettei hän ollut luotettava nainen, mutta Rohan kuitenkin sekaantui siihen juttuun, sillä hän oli idealisti ja ajatteli kauniisti naisista. Rohan ei kirkon ruhtinaana voinut mennä naimisiin, mutta hän oli suuri idealisti ja oli erityisesti kiintynyt kuningattareen.

Kun Cagliostro tuli Pariisiin, tuli kardinaali de Rohan heti häntä tapaamaan ja sanoi: "Hyvä ystävä, nyt teidän täytyy auttaa minua." Cagliostro sanoi: "Olen valmis auttamaan, missä voin." "Veljeni, prinssi de — — —, on hyvin sairaana; lääkärit ovat hänet hyljänneet, hän tulee pian kuolemaan. Pelastakaa hänet." "En enää harrasta lääkärin ammattia," vastasi Cagliostro, "mutta tietysti teen, mitä voin." Ja Rohan vei Cagliostron veljensä luo, ja Cagliostro nähtyään sairaan sanoi: "Kyllä minä parannan teidät, mutta teidän täytyy silloin hyvin tarkasti noudattaa minun määräyksiäni." Ja hän otti esille pienen pullon, jossa oli jotain nestettä, ja sanoi Rohan'ille: "Teidän pitää vastata siitä, että ensimmäisenä päivänä, siis tänään, annetaan 10 tippaa tätä eliksiiriä, huomenna 5 ja ylihuomenna 2. Viikon perästä on prinssi terve." Rohan otti vastatakseen kaikesta, ja viikon perästä oli prinssi terve.

Tämä tapaus herätti kuin rajuilman Pariisissa, ja etenkin hovissa oltiin suuresti hämmästyneitä. Sillä oli niin suuri vaikutus, että eräs kuuluisa ranskalainen kuvanveistäjä, — — —, tuli Cagliostron luo ja pyysi veistää hänet. Se kuvapatsas on vielä jäljellä, ja siinä on jalustaan kaiverrettu sanat "le divin Cagliostro"

— jumalallinen Cagliostro. Niiden sanojen lisäksi on vielä kaiverrettu seuraava ranskankielinen värssy: — — —, joka merkitsee: ”Tuntekaa tässä inhimillisten olentojen ystävän piirteet. Kaikki hänen päivänsä ovat huomattavat aina uusista hyvistä töistä. Hän pidentää elämää, auttaa kurjuutta, puutetta, iloitsee siitä, että saa olla hyödyksi, joka on hänen ainoa palkintonsa.”

Eihän tällaista voisi tapahtua, ellei siihen olisi syytä. Cagliostron kuvapatsas litografina ja nämä sanat siinä levisivät tuhansissa kappaleissa Pariisissa, sillä kaikki pitivät asiaan kuuluvana pitää hänen kuvaansa kotonaan.

Sitten syntyi tuo merkillinen kaulakoristejuttu, ja Cagliostro joutui Bastiljiin, josta hän sitten kuuden kuukauden perästä vapautettiin syyttömänä juttuun, kuten myös Rohan. Kaikki huomasivat, että he olivat viattomia, Rohanilla oli ollut ainoastaan hyvät tarkoitukset. Cagliostrolla ei ollut mitään tekemistä koko jutun kanssa. Ja kun Cagliostro tuli ulos Bastiljista, suuret kansanjoukot olivat häntä vastassa ja saattoivat hänet kotiin. Mutta hänellä oli vihamiehensä, kuten kaikilla etevillä ihmisillä on, nimittäin ministeri de — — — [eräs ministeri], joka sai kuninkaan antamaan määräyksen, ettei Cagliostro saa olla Pariisissa. Tässä määräyksessä oli, että Cagliostron oli jätettävä Pariisi 48 tunnin ja Ranska muutaman päivän kuluessa. Me voimme ymmärtää, että se suuri menestys ja vastaanotto, jonka Cagliostro sai tullessaan ulos Bastiljista, peloitti ministeriä ja hovia. Cagliostro lähti sentähden Pariisista Lontooseen, ja hänen kulkunsa Ranskan läpi oli kuin triumfikulkua, sillä hänen ystävänsä seurasivat häntä, ja kun hän Boulognessa astui laivaan, oli satoja ihmisiä, jotka itkivät, huiskuttivat ja huusivat hänelle. — Niin Cagliostro rouvineen tuli Lontooseen.

Vaikka Cagliostro oli syytön kaulakoristejuttuun, niin kuitenkin tuo hänen vankeutensa oli kuin käännekohta hänen elämässään, hänellä ei enää ollut erikoista menestystä, ja hän kulki kohti viimeistä vankeuttaan Roomassa. On huomattava, että

Lontoossa ollessaan hän sai aivan erikoisen vastustajan ja panettelijan eräästä todella huonosta ja roistomaisesta ihmisestä, joka oli ollut ennen kiinni monenlaisista rikoksista. Tämä oli eräs herra D., joka nimitti itseään de — — —. Hänellä oli hyvin huonot asiat, paljon velkoja, mutta yht'äkkiä hänen velkansa maksettiin, ja sanomalehti, jonka toimittaja hän oli, alkoi menestyä hyvin. Pian alkoi tähän lehteen ilmestyä panettelukirjoituksia Cagliostrosta ministeri de — — — [edellä mainitun ministerin] käskystä. Tämä herra D. koetti juuri todistaa, että Cagliostro oli sama kuin Balsamo. Minä omasta puolestani hyvin pätevistä syistä en pidä häntä samana. Tämä sanomalehtikirjoitussarja sai sitten oikein legendan vauhdin.

Sieltä Lontoosta Cagliostro kirjoitti erään kuuluisan kirjeen eräälle ystävälleen (M:lle) — en tiedä, kuka se oli — ja se kirje painettiin ja julkaistiin kymmenissätuhansissa eksemplareissa, ja kansa osti sitä. Tässä kirjeessään, "lettre au peuple francais", hän puhuu erittäin kauniita sanoja Ranskasta ja sen kansasta, kuinka ihmeellinen maa se on, ja kuinka erinomainen on sen kansan luonne, niin että se voisi olla maailman onnellisin kansa. Sitten hän alkaa puhua, kuinka kuningas on kerrassaan erinomainen, mutta hänen ministerinsä pitävät häntä pimeydessä. Vielä hän puhuu ankaria sanoja Bastiljista ja niistä kuninkaallisista kirjeistä, joiden avulla ihmisiä viedään sinne. Bastiljista hän sanoo: "Ei kukaan ihminen voi tehdä mitään niin suurta rikosta, oli se mikä tahansa, ettei 6 kuukautta Bastiljissa olisi kaikkea sovittanut, sillä olo siellä on helvettiä." Ja hän antaa seikkaperäisiä tietoja, minkälainen se olo siellä on. Sitten hän sanoi tässä kirjeessään jotakin, joka on tehnyt hänet hyvin kuuluisaksi, nimittäin: "Minua on kyllä pyydetty takaisin Ranskaan, ministeri de — — — [se ja se] on lähettänyt kutsun, mutta olen vastannut tähän: olen kuninkaan käskystä istunut Bastiljissa ja paennut Englantiin, ainoastaan kuninkaan käskystä tulen takaisin." Ja samalla hän lisää: "Minua on kyllä pyydetty Ranskaan, mutta en palaa sinne, ennenkuin Bastiljista on tehty yleinen kävelypaikka. Teille tulee sellainen

ruhtinas, joka kutsuu kokoon kaikki säädyt, ja tulee vallankumous, mutta minä toivon kaikesta sydämestäni, että se vallankumous on *pacifique*, rauhallinen, ettei siinä vuodateta verta, muuten se ei olekaan toivottava.” – Tätä pidetään Cagliostron ennustuksena, eikä kestänyt kuin muutamia vuosia, kun tämä kaikki toteutui.

Kun ajattelemme Cagliostroa vapaamuurarien piireissä ja opettajana, lähettiläänä Euroopassa, niin me olemme siihen jo viitanneet, että hän esiintyi semmoisella tiedolla, auktoriteetilla, jota ei ollut kellään muulla vapaamuurariudessa. Muistakaamme, että 18:nneen vuosisadan loppupuolella oli vapaamuurarius suunnattoman levinnyt, melkein kaikki sivistyneet ja ajattelevat miehet kuuluivat siihen. Siihen aikaan oli myös rosenkreuziläinen liike hyvin levinnyt, vaikka sellaiset yhtymät ja seurat olivat hyvin salaisia. Mutta vapaamuurariuden yhteyteen oli muodostunut rosenkreuziläisiä asteita, niin että kun vapaamuurarit olivat käyneet läpi tavalliset vapaamuurariasteet, he saattoivat tulla Ruusu-Risti-ritareiksi. Sitten oli myös eräs korkeampi aste tässä vapaamuurariudessa, joka samoin kuin rosenkreuziläinen aste, sanoi edustavansa rosenkreuziläistä tietoa, nimittäin Temppeleiherra eli kadosh-aste. Temppeleiherrain ritaristohan oli hävitetty Filip Kauniin toimesta, mutta se oli elänyt salassa ja ilmeni nyt tällaisessa korkeammassa asteessa vapaamuurariudessa.

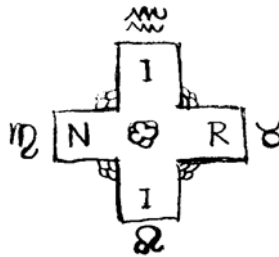
Me tiedämme, että rosenkreuziläiseen asteeseen kuului, että todellinen rosenkreuziläinen oli alkemisti, joka osasi muuttaa halvempia metalleja kullaksi. Ja voimme ymmärtää, että alemmissa piireissä uskottiin, että nuo rosenkreuziläiset ritarit osasivat tehdä kultaa. Mutta itse rosenkreuziläiset ritarit olivat ihmeissään, sillä eivät he näissä asteissa saaneet oppia kullantekotaitoa, vaikka he olivat kuulleet, että sellaisia johtajia oli, jotka osasivat sen taidon. Joskus esiintyi Euroopassa joku adepti, joka näytti osaavansa tehdä kultaa. Onhan aivan historiallisesti todistettu tapaus, että kreikkalainen adepti Laskaris

osasi tehdä kultaa. Voisin eräässä toisessa esitelmässä kertoa hänen oppilaastaan, joka oli häneltä saanut tuota pulveria, jonka avulla tehdään kultaa. Oli siis ollut Euroopassa sellaisia adepteja, jotka liikkuvat paikasta toiseen kuin salama. Sen tähden vapaamuurarit, kun tulivat rosenkreutziläisiin asteisiin, tiesivät, että heidän piti oppia tekemään kultaa, ja monet yrittivät tietysti kemiallisilla tavoilla ja koettivat päästä selville siitä mysteriosta – esimerkiksi meillä Suomessa oli sellaisia sivistyneitä ihmisiä – mutta harva saavutti sen taidon.

Mitä tulee taas Temppeleiherra-asteisiin vapaamuurariudessa, niin tiedämme, ettei siinä ollut kysymyksessä mikään kullantekotaito, vaan – niinkuin he itse uskoivat – uusi, suuri siveellinen voima. Temppeleiherrat olivat hävinneet maan päältä, mutta heidän häviönsä oli kostettava. Se ihminen, vapaamuurari, joka tuli Temppeleiherraksi, lupasi ja vannoi, että hän kostaa sen historiallisen vääryyden, että Jack de Molay poltettiin ja ritarikunta hävitettiin maan päältä. Ja ennen kaikkea on kostettava paaville ja Ranskan kuninkaalle; ja Temppeleiherrain unelma oli saatava oikeuksiinsa. He olivat unelmoineet, että Euroopassa vallitsee rauha, siinä on tasavaltoja, jotka ovat liitossa keskenään, ja on täysi uskonvapaus. Korkeimmassa Temppeleiherra-asteessa saatiin todellista tietoa, mutta siinä oli mukana aina tuo: meidän täytyy toteuttaa tuo unelma, ja se käy siten, että paavi ja kuninkaat syöstään pois ja ennen kaikkea kostetaan Ranskan kuninkaalle.

Kun nyt Cagliostro esiintyi vapaamuurarien kesken tietäjänä, joka tiesi niitä asioita, mitä vapaamuurarit etsivät korkeammassa asteissa, niin hänen täytyi sanoa: ”Minä olen todellinen ruusuristiläinen, osaan tehdä kultaa; olen myös Temppehiritari, olen heidän lähettiläänsä ja tiedän heidän unelmansa ja millä tavalla se on toteutettava.” Eivätkä nämä hänen väitteensä olleet tuulesta temmattuja. Olemme puhuneet, että hän oli Valkoisen Veljeskunnan lähettiläs, joten hänellä oli kaikki ne tiedot.

Kun Cagliostro vapaamuurariloosheissa puhui esimerkiksi Ruusu-Rististä, rosenkreutziläisistä salaisuuksista ja sen filosofiasta, niin hän puhui siihen tapaan, kuin on olemassa eräs käsikirjoitus, — — —, eräästä kokouksesta, joka pidettiin Pariisissa. Kaikki historioitsijat eivät ole varmoja siitä, onko sellainen kokous pidetty, vai onko se — — —n keksimä [keksitty]. Ehkä siinä on kylläkin perää, joka tapauksessa on sen nojalla hyvä tietää, mihin suuntaan Cagliostro opetti Ruusu-Rististä. Cagliostro sanoi: ”Tämä Ruusu-Risti on vanha symboli, olen oppinut sen Egyptin pyramideissa, joissa olen vihitty mysterioihin.” Ja hän näytti koruesinettä, missä tämä Ruusu-Risti oli kuvattu. Se oli tämän tapainen:

1

Cagliostrolla oli tällainen kultainen risti, jonka hän sanoi olevan Egyptin ajoilta saakka. Egyptissä vanhat maagikot käyttivät tällaista merkkiä. Olen piirtänyt siihen nuo astrologiset merkit, joihin jo tutustuimme, kun oli puhetta neljästä evankeliumista.

Nyt Cagliostro sanoi, että maagikoilla oli tällainen vanha koriste, jota he kantoivat rinnassaan. Siinä oli sfinksin kuva: leijona, ihminen, kotka ja härkä. Ruusu on äärettömyyden ja ikuisuuden sirkkeli [ympyrä], joka kuitenkin on rajoittanut itsensä, joka ilmenee. Risti on alkuaan kaksi kohtisuoraa viivaa, jotka kulkevat äärettömyyteen, ja ruusu eli sirkkeliympyrä kuvaa tämän äärettömyyden ilmennystä, niin että Ruusu-Risti-symboli on itse asiassa kuva koko maailmasta, siihen sisältyy kosmoksen koko salaisuus. Sitä vanhat tietäjät ja ne, jotka pyrkivät tietoon,

aina ajattelivat, aina saivat mietiskellä. Ja kun he ymmärsivät Ruusu-Ristin salaisen merkityksen, silloin he tulivat näkeviksi.

Sitten tuossa ristissä oli vielä merkkejä – en muista, minkälaisia ne olivat, mutta jos merkitsemme meidän vastaavilla kirjaimillamme, olivat ne I, N, R, I. Nehän olivat, kuten tiedämme, Jeesus Natsarealaisen ristissä. Cagliostro sanoi, että nämä kirjaimet, jotka olivat tuossa ristissä, täydensivät salaisuutta. I oli merkki *ioiti*, joka muistuttaa hebrealaista *iod*-kirjainta. Ioitu merkitsee luovaa voimaa, N, *nain*, on aineellinen ilmennys, aineen alkuolemus, ja R, *rasit*, on se, mikä seuraa, kun luova voima vaikuttaa alkuperäiseen aineolemukseen, itse elämä, jonka siemen on tämä ioiti, joka on alhaalla ristissä, sillä elämä aina synnyttää uutta elämää.

Tämä oli tuon Ruusu-Ristin filosofinen selitys, ja sitä Cagliostro käski mietiskellä looshissa. Tämä esitys oli semmoista, jota Cagliostro puhui jokaisessa vapaamuurarilooshissa, mutta sitten hänellä oli oma vapaamuurariutensa. Onko meillä mitään tietoa siitä, mitä Cagliostro opetti omassa vapaamuurariloohissaan Lyonissa? Meillä on ainakin yksi manuskripti [käsikirjoitus] jäljellä, jossa on Cagliostron rituaalit ja opetuspuheet. Tämä kulki Ranskassa henkilöltä toiselle ja joutui lopulta lääketieteen tohtori – – –n [erään lääketieteen tohtorin] käsiin. Siitä on osia julkaistu 90-luvulla aikakauskirjassa – – – [eräessä aikakauskirjassa]. Myös tiedetään, että inkvisitionioikeuden edessä Roomassa oli yhtenä todistuskappaleena toinen manuskripti [käsikirjoitus], joka sisälsi Cagliostron rituaalit, mutta se hävitettiin inkvisitionin toimesta; siitä on jäljellä ainoastaan, mitä inkvisitionin pöytäkirjoissa on mainittu. Seuraava legenda, jonka voi lukea mistä laajemmasta historiallisesta teoksesta tahansa, joka puhuu Cagliostrosta, on siitä vielä jäljellä. Cagliostro tuli Lyonissa eräällä matkallaan vihityksi vapaamuurariksi. Siellä hän joutui tekemisiin erään G. Coftonin kanssa, joka antoi hänelle opetusta ja egyptiläisen rituaalin. Tässä inkvisitionioikeudessa oli juuri Coftonin allekirjoittama egyptiläinen manuskripti [käsikirjoitus] tai

oikeammin siinä oli hänen nimikirjaimensa. Ja historioitsijat sanovat: siinä se on, minkätähden Cagliostro nimitti itseään Suur-Coftoniksi. Goethehan kirjoitti näytelmäkappaleen, der Grosskophta, jossa hän tekee pilaa Cagliostrosta. Ja meidän mielestämme on omituista, että Cagliostro valitsi tuommoisen nimen itselleen. Mutta tuo legenda, että tämä Cofton-nimi olisi tullut egyptiläisestä G. Coftonista, on selvästi tuulesta temmattu. Englannissa kaikista pätevin auktoriteetti näillä aloilla, mr. — — —, sanoo aivan varmasti, ettei sellaista vapaamuuraria, kuin G. Cofton, ole koskaan ollut olemassa. Ja meidän täytyy syystä kysyä, minkä tähden on syntynyt tuo legenda G. Coftonista. Inkvisitionin saama käsikirjoitus oli varustettu tämänlaisilla nimikirjaimilla

S. Cofton

2

ja tuomarit lukivat sen G. Cofton. Mutta mikä on itse asiassa tuo nimikirjoitus? Se on aivan toinen, sillä keskellä nimeä ei ollut f vaan s, joka oli pitkänomainen, kuten usein siihen aikaan kirjoitettiin. Nykyisellä kirjoitustavalla kirjoitettuna on tuo nimi Saint Costar, sillä a kirjoitettiin

or 3

esimerkiksi juuri saksalaisessa kirjoituksessa. Ja tuo nimi, S. Costar, kuului Lyonin looshin mestarille, joka oli Cagliostrolta saanut oikeuden kopioida rituaalin tai antaa jonkun toisen veljen sen tehdä, mutta itse allekirjoittaa. Yhden sellaisen kopion on hän antanut Cagliostrolle. Tämä kopio oli niiden Cagliostron paperien joukossa, jotka joutuivat inkvisitionille. Cagliostron nimi, Suur-Cofta, ei ole missään tekemisissä tuon asian kanssa.

Me tiedämme – siitä on ollut ennen puhetta – että ennenkuin ollenkaan pääsi egyptiläiseen vapaamuurariuteen, siis ennenkuin saattoi tulla vihityksi sellaiseen looshiin, joka toimi egyptiläisen riituksen mukaan, täytyi olla III°:n vapaamuurari. Cagliostro ei ollenkaan toiminut alemmissa asteissa. Hän sanoi, että

Ruusu-Risti- ja Temppeliherra-salaisuuksia ei voida antaa muille kuin mestarimuurareille.

* * *